

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 16736/17
Дана 16.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Мире Василијевић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Иван В. Ћаловић, адвокат из Чачка, Б. Јанковића 37, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра, ради поништаја решења 01 број 24/16-12 од 28.09.2017. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијен је предлог за оглашавање ништавим решења Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број 1181-161/09 од 15.06.2009. године, поднет од стране АА, бившег запосленог у Министарству унутрашњих послова, Полицијске управе у ..., као неоснован.

У тужби, поднетој овом суду дана 06.11.2017. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Сматра да

тужени у поновном поступку није поступио по налогу и правном схватању суда израженом у одлуци У 11741/16 од 14.06.2017. године, нити дао довољне и јасне разлоге за своју одлуку. Поред тога, тужени је у образложењу оспореног решења навео да поступа у складу са одредбама новог Закона о општем управном поступку, који се примењује од 01.06.2017. године, али се даље у образложењу позвао на члан 196. став 3. старог Закона који више није у примени, што представља битну повреду поступка и погрешну примену материјалног права, све то имајући у виду ко може бити овлашћено службено лице за поступање у управној ствари, па за своју одлуку тужени нема упориште у новом Закону. Даље је навео да је тужилац ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних направа и кривично дело лажног пријављивања, међутим, тужени о овој чињеници није заузео став, па се и даље не зна зашто је тужиоцу због безбедносне сметње престао радни однос. Истиче да против тужиоца никада није вођен било какав поступак у вези са кривичним делима или прекршајима, па би Управни суд требало да размотри Закон о дискриминацији. Такође би требало оценити ваљаност потписа лица које је донело решење, јер је решење потписано факсимилом Министра од непознате особе. Указује на праксу Европског суда за људска права у Стразбуру, пресуде Уставног и Управног суда и истиче да су редовни судови донели правоснажне пресуде којима се одговарајућа решења МУП-а поништавају, а бивши радници МУП-а враћају на рад. Предложио је да суд у поступку пуне јурисдикције реши управну ствар, оспорено решење поништи и тужиоца врати на рад или да у поступку ограничене јурисдикције тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање надлежном органу. Трошкове спора је тражио у износу од 30.000,00 динара на име састава тужбе, као и таксе на тужбу.

У образложеном одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене јавне расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка и образложења оспореног решења, донетог у извршењу пресуде Управног суда У 11741/16 од 14.06.2017. године, којом је указано на повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, с обзиром на позивање туженог на члан 257. став 1., а затим давање разлога о постојању претходног питања и испуњености услова за понављање поступка из члана 239. истог Закона, произлази да је и у поновном поступку одбијен предлог тужиоца за оглашавање ништавим решењем а 01 број 1181-161/09 од 15.06.2009. године, са образложењем да је тужени орган, приликом доношења тог решења, поступао у складу са одредбама новог Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/16), у складу са чланом 213. став 2. наведеног Закона, а то са разлога што је пресудом од 14.06.2017. године поништено решење туженог 01 118-24/16-7 од 18.05.2016. године и предмет враћен на поновно одлучивање, дакле после почетка примене новог Закона, па је даљи поступак

спроведен према одредбама тог Закона. Тужени даље наводи да тужилац неосновано тврди да останак на снази решења о престанку радног односа од 15.06.2009. године представља кривично дело повреде права по основу рада и права из социјалног осигурања из члана 163. КЗ РС, а то имајући у виду да је пресудом Управног суда 20 У 10695/10 (2009) од 17.12.2010. године одбијена, као неоснована тужба АА изјављена против наведеног решења, па је неоснован и предлог тужиоца да се исто решење поништи зато што је пресудом Основног суда у Ужицу К.бр. 1/11 од 09.11.2011. године, тужилац ослобођен оптужбе да је извршио кривична дела лажног пријављивања и недозвољеног држања оружја и експлозивних материјала . Поред тога, тужилац као разлог ништавости наводи да решење од 15.06.2009. године не садржи својеручни потпис министра полиције, међутим, исто не представља разлог ништавости, јер је чланом 196. став 3. тада важећег Закона о општем управном поступку, чијом применом је донето предметно решење, између осталог предвиђено да ако се решење обрађује механографски, уместо печата и потписа може да садржи факсимил, што је у складу са ставом Врховног суда Србије изнетог у одлуци У 6057/2006 од 30.05.2007. године. На основу наведе ног, тужени предлаже да суд тужбу одбије.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка, који је спроведен у складу са важећим процесним одредбама и применом релевантног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање.

Ценећи наводе тужбе, суд је нашао да се неосновано наводи да останак на снази решења о престанку радног односа од 15.06.2009. године представља кривично дело повреде права по основу рада и права из социјалног осигурања из члана 163. КЗ РС, као и да исто „садржи неправилност која је по изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости“, јер не садржи потпис министра полиције, све то имајући у виду да је тужени изнео разлоге због којих је нашао да исти нису од утицаја на одлуку чије поништавање тужилац тражи, јер је тужени правилно нашао да у конкретном случају није дошло до повреде права на штету тужиоца која би довела до поништавања решења са разлога на које је у предлогу указао. Испитујући да ли је тужени орган испоштовао примедбе и правна схватања из пресуде Управног суда У-11741/16 од 14.06.2017. године које су обавезне за другостепени орган, суд је нашао да је тужени поступио по примедбама из наведене пресуде, тако да је и овај тужбени навод оцењен као неоснован.

Са изнетих разлога, Управни суд је нашао да закон није повређен на штету тужиоца, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде. Одлучујући о предлогу тужи оца да предметну управну ствар реши у спору пуне јурисдикције, суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те стога нису испуњени услови за његов поништај, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити.

Тужилац је тражио трошкове управног спора, али с обзиром да није успео у спору, суд је на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 151. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II

диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.10.2020. године, I-4 У 16736/17

Записничар
Марија Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТБ